

Zuster van het volk

Colofon

ISBN: 978 94 6365 866 9

1e druk 2026

© 2026, Daan Fousert

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Ontwerp omslag: Daan Fousert

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Zuster van het volk

Een Caitlin-avontuur

DAAN FOUSERT

1.

Caitlins telefoon ging over en op het scherm verscheen de naam van Namir.

‘Namir, ik weet het, ik heb je te lang verwaarloosd!’

Namir antwoordde direct:

‘Dat geldt ook voor mij. We weten dat we in elkaars hart wonen en daar bestaan geen tijd en geen spijt. Alleen liefde!’

Caitlin was geraakt door het feit dat Namir steeds de juiste woorden wist te vinden voor iets waar Engelsen alleen maar excuses voor gebruikten.

‘Jij bent liefde, Namir, en daarom houd ik zoveel van je.’

‘Dank je wel, zuster.’

Ze sprak het zacht uit en Caitlin wist dat Namir haar als een zuster beschouwde. Niet alleen als een zuster van het volk, maar ook als een zuster met wie ze veel lief en leed had gedeeld.

Namir vervolgde: ‘Ik bel je met een minder leuk bericht, Caitlin. Gisteravond kreeg ik van mijn ouders te horen dat het niet zo goed gaat met je moeder. Ze is ernstig ziek geweest door een Covid-infectie. Hoewel ze het gelukkig heeft overleefd, is ze er verzwakt uitgekomen. Mijn ouders zijn bij haar op bezoek geweest en mijn vader vreest dat ze niet lang meer heeft. Hoewel ze nog tamelijk jong is, kan het snel voorbij zijn.’ Caitlin reageerde geschokt. ‘Wat een verschrikkelijk bericht!’

Caitlin voelde een scherpe steek in haar borst, alsof iemand met een mes diep in haar hart stak. Haar biologische moeder in Iran was belangrijk voor haar, en na haar eerste bezoek had ze een sterke band met haar opgebouwd. Elk jaar bracht ze een paar weken door in Iran, samen met haar moeder en de ouders van Namir.

‘Hoe ernstig schatten jouw ouders de situatie in?’

Namir antwoordde kalm: ‘Ze denken niet dat het meteen voorbij is, maar ze vrezen wel dat je moeder niet lang meer heeft. Mijn moeder vroeg haar wat ze voor haar kon doen, en het enige wat ze steeds herhaalt, is ‘Masoumeh’.’ Masoumeh, Caitlins Iraanse naam, werd door haar moeder altijd zachtjes en poëtisch uitgesproken, bijna alsof het een verboden woord was. De pijn in haar borst verergerde bij deze woorden, en Caitlins hoofd begon te tolleren. Ze zat midden in een belangrijke zaak en wilde die niet loslaten. Maar als het om haar moeder ging, gaf ze daar voorrang aan. Imogen, haar rechterhand, kon haar makkelijk vervangen, en ze had een sterk team om zich heen.

Ze nam snel een besluit.

‘Ik ga er zo snel mogelijk heen.’

‘Dat lijkt me een goed plan. Kun je weg uit Brighton?’

‘Tuurlijk, Namir. Niemand is onvervangbaar, en ik heb Imogen. Het gaat erom wat het belangrijkste is, en dat is nu mijn moeder. Als ze steeds naar mij vraagt, dan is dat een teken dat ze me nodig heeft. Wat anders zou dat betekenen?’

‘Je maakt een verstandige keuze, Caitlin. Als onze ouders ons nodig hebben, moeten we er meteen zijn. Zo staat het in de Koran.’

‘En in de Bijbel,’ vulde Caitlin aan. ‘Het is mijn levensstijl, los van religie. Als mens moet je daar zijn waar je het hardst nodig bent. En nu is dat bij mijn moeder. Ik vertrek zo snel mogelijk. Bedankt dat je me gewaarschuwd hebt.’

‘Geen dank, zuster. Zorg ook goed voor jezelf. Laat me weten wanneer je gaat en dan breng ik mijn ouders op de hoogte’

‘Doe ik, Namir. Tot snel!’

Ze belde Imogen Sadler, haar vervangster, en vroeg of ze even tijd voor haar had.

Enkele ogenblikken later liep Imogen haar kantoor binnen.
‘Kom je erg in de problemen als ik de zaak waar we nu mee bezig zijn helemaal aan jou overdraag? Ik moet een tijdje weg.’

Ze legde uit dat Namir haar gebeld had met het nieuws over haar moeder. Imogen wist van haar adoptie en haar biologische moeder, en reageerde heel ondersteunend.

‘Natuurlijk doe ik het liever samen met jou, maar je moeder heeft voorrang. Ik zie geen enkel probleem om deze zaak alleen aan te sturen. Dus wat mij betreft, trek je jouw plan en vlieg je zo snel mogelijk naar Iran. Blijf zo lang weg als nodig is, wij redden het hier wel.’

‘Dank je, Imogen. Ik wist dat je dat zou zeggen, maar ik wilde het zeker weten. Dan ga ik nu even naar Parker om officieel verlof te vragen.’

‘En laat hij je het niet weigeren!’ reageerde Imogen.

Een half uur later was ze weer terug op haar afdeling en liep even langs bij Imogen.

‘Parker gaat akkoord, dus ik ga nu kijken wanneer ik kan reizen. Ik ben benieuwd hoe Eliot reageert.’

‘Die zal niet blij zijn dat hij je een tijdje moet missen, maar ik verwacht niet dat hij je tegenhoudt. Hij weet hoe belangrijk dit voor je is.’

Ze pakte haar telefoon en belde Eliot.

‘Hé liefje, wat doe je vanavond?’

...

‘Dat komt goed uit, want dan neem ik je mee uit eten. Lijkt je dat iets?’

...

‘Nee hoor, ik wil je graag zien en iets met je bespreken. Zullen we om half acht afspreken in de Shelter Hall? Misschien kunnen we wel buiten zitten. Het is best lekker weer.’

...

‘Oké, lief, zie ik je daar. Tot later!’

Ze hadden geluk. Ondanks de drukte, kregen ze een prachtig tafeltje toegewezen op een van de vele balkons. Eliot Rubenzahl en Caitlin hadden al een paar jaar een relatie. Eliot was district commissaris en uiteindelijk de baas van Caitlins baas Parker. Ze hadden elkaar leren kennen toen Caitlin bij het corps in Brighton was gekomen en Eliot daar hoofdinspecteur van de recherche was. Ondanks het feit dat ze elkaar leuk vonden, werd het geen relatie. Beiden vonden dat minder gepast. Toen Caitlin de functie van Eliot kreeg en Eliot promoveerde naar zijn huidige functie, had niets hen meer in de weg gestaan.

Ze gaven er de voorkeur aan om op zichzelf te blijven wonen. Het politiewerk gaf veel onrust en onregelmatige tijden. Bovendien wilden ze elkaar ook niet in de weg lopen in hun werk. Ze waren nu ruim drie jaar bij elkaar en tevreden over hun relatie en de wijze waarop ze daar invulling aan gaven. Over samenwonen werd niet meer gesproken. Geen van beiden voelde daartoe een behoefte.

Nadat ze elkaar intens begroet hadden vroeg Eliot waar ze hem over wilde spreken. ‘Is het iets over de zaak waar je nu mee bezig bent?’ ‘Nee hoor, het heeft niets met politiewerk te maken.’ Ze bestelden een G&T en bekeken de menukaart. Ze waren snel in het maken van een keus en gaven hun order door aan het meisje dat hen bediende. ‘Het mag best even duren hoor. Kunnen we even uitblazen en genieten van onze G&T’s.’ Het meisje reageerde: ‘Ik geef het door aan de keuken en kom straks nog wel even vragen.’ Caitlin lachte vriendelijk terwijl Eliot bewonderend naar haar keek. ‘Het valt me altijd op hoe makkelijk jij mensen aan je bindt. Doorgaans wordt er amper gereageerd op dit soort vragen, maar dit meisje zou alles voor je doen. Wat is je geheim?’ Ze glimlachte. ‘Ik weet het niet, Eliot. Ik denk

dat het zit in mijn intrinsieke houding dat ik me wil verbinden met mensen. Dat voelt men en dan krijg je wat je geeft.' Hij keek haar glunderend aan. 'Het blijft mooi om te zien. Maar nu: vertel, wat wil je met me bespreken?' Caitlin lachte. 'Je hebt je ingehouden. Meestal val je direct met de deur in huis. Nu nam je de tijd.' Hij bedankte haar voor het compliment. 'Uiteindelijk leer ik het wel' Ze keek hem aan en zei: 'En daarom hou ik van je!' Hij boog zich over de tafel en drukte een kus op haar mond. Toen pakte ze zijn hand en zei: 'Ik ga een poosje naar Iran.' 'Voor een zaak?' 'Nee, het gaat niet om politiewerk. Namir belde me vandaag dat het niet goed gaat met mijn moeder. Ze gaf aan dat het geen noodsituatie was maar wel ernstig. Zoals je weet heeft mijn moeder geen sterke gezondheid en ik wil haar graag nog een keer zien voor het moment dat ze werkelijk komt te overlijden.' Eliot kende de geschiedenis van Caitlin en het verhaal over de zoektocht en hoe de innige vriendschap met Namir was ontstaan. De afgelopen jaren was ze regelmatig bij haar moeder op bezoek geweest. Echter nooit langer dan twee weken. 'Waarom klinkt het nu anders dan alle andere keren dat je vertelde bij haar op bezoek te gaan?' 'Omdat ik het die keren gewoon kon plannen. Nu komt het op mijn pad en wil ik ook op korte termijn afreizen. Bovendien, en daar zit het verschil, ga ik nu voor onbepaalde tijd. Wat en hoe ik haar daar aantref, zal bepalend zijn voor de duur van mijn verblijf.' Eliot keek haar vragend aan. 'En als ze nog een jaar leeft?' Caitlin dacht een moment na voordat ze antwoordde. 'Ik weet het niet, liefje. Het hangt af hoe dat leven er dan uitziet. Knapt ze op en is de angst van een overlijden ongegrond, dan kom ik terug. Gaat het slecht met haar en heeft ze verzorging nodig, dan blijf ik zolang het nodig is.' 'En je werk dan?' 'Imogen neemt het van me over. Dus dat is geen probleem. Verder zal ik het, als het langer gaat duren, met

Parker moeten afstemmen.’ ‘En ik dan?’ Even keek ze hem verschrikt aan. Ze zag dat hij een grapje maakte en nam zijn hand. ‘Ik zal jou verschrikkelijk missen, toch weet je wat belangrijk voor me is en wat mijn waarden zijn.’ Hij stelde haar gerust. ‘Daarom is het goed dat je gaat en je laat leiden door wat je daar aantreft en door je gevoel.’ ‘Dank je wel. Je bent te lief en ja, iedere dag zonder jou is er eentje te veel. Ik weet me gesteund door jouw liefde.’ ‘Daar proosten we dan maar op!’ Hij hief zijn glas en wenkte de bediende dat het eten gebracht kon worden. ‘Wanneer denk je te vertrekken?’ ‘Ik hoop zo snel mogelijk maar moet alles nog regelen. Ticket boeken. Visum aanvragen. Ik weet niet hoe lastig Iran vandaag de dag is. De laatste keer dat ik ging was voor Corona, dus er zal wel van alles veranderd zijn. In ieder geval zo snel mogelijk. Ik heb het al met Imogen en Parker besproken en morgen draag ik alles aan haar over zodat zij door kan en ik me vrij kan maken voor deze reis.’ ‘Ik zal je missen en iedere dag verlangen naar het moment dat je weer terug bent.’ ‘Ook al duurt dat een jaar?’ ‘Ook al duurt het twintig jaar! Zo makkelijk raak je mij niet kwijt!’

Ze aten samen en genoten van hun samenzijn. Aan het einde van hun etentje vroeg Eliot of hij bij haar kon blijven slapen. ‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen!’

De volgende dag nam ze de laatste details van een lopende zaak, een roofmoord in Brighton, door met Imogen. Ze zaten er bovenop en het team was drukdoende met het horen van getuigen en dacht zelfs op het spoor te zijn van een dader.

‘Zijn er nog dingen die je van mij nodig hebt?’

‘Niets, Caitlin, we zaten hier samen al zo diep in dat deze briefing ook niet echt nodig was. Het is belangrijk dat we de speurtocht voortzetten zoals deze is ingezet en het is belang-

rijk te weten dat ik je altijd kan bellen of appen als ik een vraag heb.'

'Natuurlijk kun je dat. Ik heb er het volste vertrouwen in dat je succesvol zult zijn. Ik zal je missen en zie dit gesprek als een uiting daarvan. Het zal gek zijn zonder jou op te trekken. Je bent mijn tweede ik en ik zal eraan moeten wennen straks helemaal op mezelf aangewezen te zijn.'

'Dat geldt ook voor mij. Je bent meer dan mijn baas of een collega. Zullen we dan nu het team informeren? Ze zitten in de grote zaal te wachten.'

Samen liepen ze een verdieping lager. Toen ze de deur van de zaal opende, werd het direct stil en keken er acht paar ogen naar Caitlin op. Ze liet even haar blik door de zaal gaan en alhoewel ze dit al zo vaak had gedaan, voelde het nu compleet anders. Het leek een afscheid en dat was het in zekere zin ook. Ze wist ook dat ze elkaar weer zouden treffen als ze straks terugkwam uit Iran. Ze nam rustig het woord. 'Beste allemaal, ik zie jullie vragend naar mij kijken. Per slot van rekening hebben we een paar dagen geleden nog het laatste overleg gehad over de zaak waar we nu aan werken. Wat is er dan aan de hand. Ik zal jullie opheldering geven.' Voordat ze daaraan begon keek ze iedereen aan, Jenny Weinberg hun forensisch arts, hun steun en toeverlaat in moeilijke zaken, Connor Scatterburry een onderzoeker die zo opmerkelijk had gepresteerd in de moordzaak rond Pamela Bellamy, de BBC verslaggeefster, Owen Mills de wat eigenzinnige en eigenwijze onderzoeker met altijd zijn eigen methoden, Lauren Bakesfield, haar jongste onderzoeker die al zoveel geleerd had, Dillan Brennan die zich zo prachtig had vastgebeten in de zaak rond William Taunton, Courtney Dugald, de onvermoeibare en pittige dame en Brook Kearsly, de perfectionist. Tenslotte keek ze Imogen aan. Ze kon niet verklaren waarom, maar ze voelde zich op

dit moment ontroerd. Ze slikte een paar keer en rechtte haar rug.

‘Lieve collega’s, jullie kennen allemaal mijn achtergrond. Gisteren kreeg ik het bericht dat het niet goed gaat met mijn moeder in Iran en heb ik besloten naar haar toe te gaan om haar te verzorgen en te helpen. Ik weet niet hoelang dit gaat duren. Het is ook geen vakantie waarbij ik na twee weken weer terug ben. Het kan ook zo enkele maanden duren. Gisteren heb ik met Parker overlegd dat ik mijn vakantie-dagen opmaak en daarna, indien nodig, onbetaald verlof neem. Ik heb ook met hem afgestemd dat Imogen mijn taken over zal nemen en voortaan de leiding heeft over het team. Dat was feitelijk al zo, echter nu dus voor de volle honderd procent. Zojuist heb ik met haar de laatste details van ons lopend onderzoek doorgenomen. Niet omdat het nodig was, echter meer voor mijn gemoedsrust. Met andere woorden: ik zal een tijdje weg zijn en Imogen neemt het over. Voor de rest verandert er niets. Op enig moment zal ik weer terug zijn en tussentijds zal ik Imogen op de hoogte houden van het verloop in Iran.’

Er werd meelevend gereageerd op haar mededeling.

Caitlin nam nog eenmaal het woord:

‘Ik weet niet wat mij bezielt en jullie weten van mij dat ik mijn emoties niet onder stoelen of banken steek. Alhoewel ik terugkom, emotioneert dit afscheid me wel. Ik zal jullie missen, eenieder vanuit wie hij of zij is. Blijf bij elkaar en blijf vooral hecht met elkaar. Daarin schuilt de kracht van dit team en dat hebben we bij veel zaken gemerkt. Steun Imogen zoals jullie altijd doen en steun elkaar.’

Ze draaide zich om en liep de zaal uit. Haar team bleef even zitten om wat na te praten. Daarna gingen ze door met hun werk. Imogen liep nog even mee met Caitlin naar haar kamer, die ze inmiddels had opgeruimd.

Caitlin pakte haar spullen en stond wat verloren in die ruimte. Wat uitzonderlijk was voor Imogen, was dat zij haar emoties ook durfde te tonen. Ze liep op Caitlin af en omhelsde haar. ‘Lieve Cait, ik zal je missen. Ik weet ook dat je weer terugkomt en laten we op die dag hopen. Doe voorzichtig daar en heel veel sterkte met je moeder.’

Daarna vermande ze zich en zei:

‘En nu wegwezen. Je hebt genoeg voor te bereiden voor de reis.’

Caitlin schoot in de lach.

‘Dank je wel lieve vriendin. Zorg goed voor jezelf en het team. Ik hou je op de hoogte.’

2.

‘Over enkele ogenblikken zullen we landen op de internationale vlieghaven van Teheran, wilt u uw riemen vastdoen, uw stoel rechtop zetten en uw tafelblad inklappen?’

De afgelopen dagen was Caitlin erin geslaagd snel een visum te verkrijgen. Dat kon digitaal en was makkelijker dan ze verwacht had. Ook de aanschaf van een ticket had geen problemen opgeleverd. Gelukkig kon ze mee op de vlucht van Iran Air, rechtstreeks vanuit Londen. Eliot had haar afgezet op Heathrow. Ook het afscheid met hem was emotioneel geweest. Hij had haar al eens vaker weggebracht voor een reis naar Iran, alleen was dat nooit langer dan een paar weken. Nu was dat anders. Ze had een overnachting geregeld op de luchthaven van Teheran en zou de volgende dag doorvliegen naar Isfahan waar ze opgewacht zou worden door de vader van Namir. Ze was blij dat Namir met haar ouders had geregeld dat zij haar zouden ophalen van de luchthaven en dat ze

een paar dagen bij hen kon verblijven voordat ze doorreisde naar Farrokhsahr, waar haar moeder woonde. Dat was een autorit van anderhalf uur, als alles meezat, en Namir's vader, Bashir Baharak, had toegezegd Caitlin naar haar moeder te brengen.

In de jaren dat Caitlin naar haar moeder was gereisd had ze zich ook bekwaamd in de Perzische taal en ze sprak het voldoende om zich wegwijs te maken, boodschappen te doen en mensen te begrijpen. Toen ze bij haar eerste reis had besloten Perzisch te gaan studeren had Namir haar aangegeven dat de taal al in haar zat. 'Je hoeft dat alleen te laten ontwakken en te activeren', had ze gezegd. Zo had ze dat ook ervaren. Het was haar opgevallen hoe makkelijk ze zich de taal eigen maakte en hoe snel ze dingen begreep. Het leek heel natuurlijk en vaak moest ze aan die woorden van Namir denken.

Eenmaal in haar hotel belde ze Namir's ouders om te vertellen dat ze in Teheran was.

'Morgen land ik rond een uur of twee op Isfahan.'

'Dan haal ik je op. Fijn dat je er weer bent en tot morgen!'

De band die Caitlin met de ouders van Namir had opgebouwd voelde heel goed. Ondanks het feit dat hun zoon, Abdul, na zijn aanslag op Caitlin, was gearresteerd, ook wegens het smokkelen van IS-strijders naar Engeland. Zijn ouders, Bashir en Naz hadden zich erg geschaamd en de banden met hun zoon verbroken en zich uitgesproken dat ze er alle begrip voor zouden hebben als Caitlin het contact met hen had willen verbreken. Caitlin had heftig geprotesteerd.

'Wat Abdul gedaan heeft zal ik je ouders nooit aanrekenen, had ze tegen Namir gezegd. 'Ik hou van ze en hoop dat dit wederzijds blijft.'

Het had hun relatie inderdaad niet in de weg gestaan alhoewel Namir's ouders altijd hun schaamte uitspraken voor wat Abdul had gedaan.

Ze belde Eliot dat ze gearriveerd was in Teheran, dat ze niet had kunnen slapen onderweg en dus vroeg naar bed ging.

‘Ik hou je op de hoogte van mijn bewegingen. Ik ga je niet iedere dag bellen.’

‘Daar moet ik ook niet aan denken,’ reageerde hij lachend en wenste haar een goede nachtrust.

Een dag later landde ze om tien voor twee op het vliegveld van Isfahan. Daar trof ze Bashir al wachtend aan in de aankomsthal. Toen hij haar zag begroette hij haar met gepaste afstand. Het was niet te doen gebruikelijk dat mannen al te amicaal waren naar vrouwen. Ze zag aan zijn ogen dat hij blij was. Ze had, in overeenstemming met de voorschriften, een hoofddoek omgeslagen en toen hij haar tegemoet kwam lopen zei hij in het Engels dat ze thuis een knuffel zou krijgen. Ze lachte, ook weer niet te uitbundig. Er loerden hier altijd ogen die ‘ongewenst of ongepast’ gedrag konden rapporteren. Bashir leefde, ondanks het feit dat hij een gezien man was, in een soort haat-liefde verhouding met het regime en zij wilde geen aanleiding zijn voor moeilijke vragen of zelfs aanhoudingen.

Vanaf Isfahan International Airport was het een dik half uur rijden naar Kerdabad, een niet onaanzienlijke wijk van Isfahan, waar de ouders van Namir een mooi appartement bewoonden.

Toen ze binnen werd gelaten door Naz, Namir’s moeder, en de deur achter zich hadden gesloten en daarmee ook de buitenwereld hadden buitengesloten, werd ze warm omarmd door zowel Bashir als Naz.

‘Het is fijn je weer even bij ons te hebben, Masoumeh,’

Ook zij gebruikten de oorspronkelijke naam die Caitlins moeder aan haar gegeven had. Caitlin vonden ze te Engels en Caitlin had er geen problemen mee. Het maakte haar ook

makkelijker om met anderen in contact te zijn. Het voorkwam dat ze steeds moest uitleggen dat ze Britse was en nu kon ze zich als Iraanse makkelijker bewegen in het land.

‘Dank je moeder,’ reageerde Caitlin, die op haar beurt Namir’s moeder ook moeder noemde. En toen was er thee, het ritueel van het huis, met veel zoetigheden en lekkers. En Caitlin waagde het niet om daar geen gebruik van te maken want dat zou een belediging van de gastvrijheid zijn. Daarna werden de geschenken gedeeld die Namir had meegegeven voor haar ouders en die Caitlin had gekocht als dank voor hun gastvrijheid. Er werd heftig geprotesteerd en gretig uitgepakt. Zelden had ze mensen gezien die zo blij waren met snuisterijen uit Engeland.

Het was onvermijdelijk dat tijdens haar verblijf hun gesprekken ook kwamen op hun zoon Abdul. Ze deelden wederom hun afschuw over zijn daden met Caitlin en zeiden zich te schamen voor wat hij gedaan had. Medeplichtigheid aan moord, poging tot moord en het smokkelen van IS-strijders naar Engeland.

‘Het is niet iets wat u zich moet aan rekenen. Dit is zijn verantwoordelijkheid. Daar is hij voor veroordeeld en voor gestraft. Een straf die hij momenteel uitzit in Engeland.’

‘Toch vragen wij ons regelmatig af wat wij fout hebben gedaan in zijn opvoeding dat hij gekozen heeft voor het fundamentalisme. Temeer omdat wij gematigd zijn en van IS en hun ideeën, niets moeten hebben.’

Caitlin probeerde het te verzachten.

‘We moeten niet al te veel op het bord van opvoeding schuiven. Ik ben heel veel voorbeelden tegengekomen van ernstige misdadigers die uit goede gezinnen kwamen. Er zit ook iets in de mens waar we als ouders geen controle op hebben. Nogmaals het is niet wat jullie gedaan of nagelaten hebben.

Dit zit in Abdul. Laten we hopen dat hij dat is gaan inzien of inziet nu hij in bewaring zit, zodat hij als een goed mens weer terug kan keren naar de maatschappij. Hebben jullie trouwens nog iets van hem of over hem gehoord?’

Er werd even gezwegen en toen keek Bashir haar aan.

‘Wat we weten is dat de Iraanse regering om zijn uitlevering heeft gevraagd. Al kort na zijn veroordeling. Steeds weer wilden ze ons daarbij betrekken. Dat hebben we geweigerd. We hebben aangegeven dat we ook niets meer met hem te maken willen hebben. Hij heeft Namir en ons te veel verdriet gedaan. Daarna is het stil geworden. We hebben ook gehoord dat de CIA en IS eveneens belangstelling voor hem hebben. IS valt af dus zal het wel getouwtrek worden tussen CIA en de Iraanse regering.’

‘Zou je hem kunnen vergeven?’

Caitlin keek Naz aan. Ze zag tranen in haar ogen en ze wierp een angstige blik naar haar man. Toch sprak zij zich uit en dat vond Caitlin erg dapper.

‘Het is en blijft je kind. En natuurlijk heeft hij straf verdiend. Daar sta ik ook helemaal achter. Toch hoop ik dat wij ons, na die strafperiode, met hem kunnen verzoenen...’

‘Alleen als hij oprecht, maar dan ook gemeend berouw toont en zweert dit soort dingen nooit meer te doen,’ vulde Bashir aan.

‘Dat begrijp ik. Willen jullie weten hoe het met hem staat? Waar hij zit of dat hij al uitgeleverd is? Ik kan via mijn contacten mogelijk wel het een en ander te weten komen.’

Beide ouders knikten en daaruit begreep Caitlin dat ze wel informatie wilden.

‘Ik kan niets beloven. Ik zal deze dagen wel even bellen met mijn collega om het uit te zoeken. Zodra ik iets hoor, laat ik het jullie weten.’

Twee dagen later verliet Caitlin het ouderlijke huis van Namir. Bashir had toegezegd haar naar Farrokhshahr te rijden. Hij gaf aan dat het een kleine twee uur vanaf Isfahan ging kosten vanwege werkzaamheden aan de weg ter hoogte van het Noor meer. Een prachtig gebied waar Caitlin altijd van genoot als ze daarlangs reden. Caitlin had haar moeder een bericht gestuurd dat ze bij haar zou komen en aangegeven dat ze een poosje wilde blijven om voor haar te zorgen. Ze had geen idee hoe het nu met haar was. Haar moeder had ook niet gereageerd op haar bericht. Caitlin vreesde het ergste.

‘De laatste keer dat we haar zagen, is alweer een paar weken geleden,’ vertelde Namir’s vader. ‘Toen ging het niet zo goed met haar. Gelukkig houdt haar buurvrouw een oogje in het zeil. Die zou met ons contact opnemen als er zich iets ernstigs zou voordoen. Dat is recentelijk gebeurd en toen heb ik Namir gevraagd jou te bellen. Ik verwacht dat de situatie geleidelijk verergerd. Aarzel niet om ons te hulp te roepen als dat nodig zou zijn. Weet ook dat hulp, en met name voor ouderen in dit land, slecht geregeld is. Er zijn geen instanties die daarvoor zorgdragen zoals in Engeland. Je bent als oudere afhankelijk van je kinderen, je burens of anderen.’

Caitlin knikte begripvol.

‘Ik ga het zien.’

Toen ze na de autorit voor de deur van het huisje van haar moeder stond, ging haar hart als een razende tekeer. Deels uit onzekerheid over wat ze aan zou treffen en deels omdat ze bang was al te laat te zijn. Ze had Bashir gevraagd niet te wachten en terug naar huis te gaan omdat ze dit alleen wilde doen. Hij was weggereden om kort daarna weer te stoppen, te keren en op een afstand te kijken hoe het zou

gaan. Hij wilde er zijn als ze hem nodig had. Pas toen hij zag dat Caitlin het huisje binnenging, wilde hij weggrijden.

Caitlin klopte op de deur. Er gebeurde niets. Ze wachtte een aantal minuten en toen klopte ze weer. Nu hoorde ze gestommel achter de deur die daarna langzaam en op een kier werd geopend.

De mooie vrouw die Caitlin de eerste keer had ontmoet, was compleet veranderd in een oud en zielig vrouwtje.

‘Madar? Moeder?’

Er kreunde iets waarop de deur verder openging. Met moeite herkende ze haar moeder in de uitgemergelde en zieke vrouw die opendeed.

‘Madar?’

Pas toen reageerde haar moeder die stamelde:

‘Masoumeh, mijn kind. Je bent er!’

‘Ja moeder ik ben er. Om voor jou te zorgen,’ en voorzichtig nam ze het broze vrouwtje in haar armen en wiegde het als een klein kind.

Ze sloot de deur achter zich, hetgeen voor Bashir een teken was om terug naar Isfahan te rijden.

Voorzichtig begeleidde Caitlin haar moeder naar haar kleine woonruimte en zette haar in een stoel. Ze kon niet geloven dat dit haar moeder was, die ze jaren geleden voor het eerst ontmoette. Toen was ze nog sterk en mooi. Nu was ze uiterst zwak en afgetakeld, op en uitgeleefd en Caitlin dankte de hemel dat ze er op tijd was. Haar moeder ging zuchtend zitten en Caitlin liep naar het kleine keukentje om thee te maken.

Samen dronken ze een kop thee en eindelijk durfde Caitlin te vragen wat haar moeder allemaal mankeerde.

Ze vertelde over haar gebrekkige en steeds op hol slaand hart, over de pijn en krampen in haar maag en darmen, over het feit dat ze regelmatig buiten bewustzijn raakte om dan later ergens op de vloer weer bij te komen. Ze hield haar handen omhoog om haar verminkte en vergroeide vingerkootjes te laten zien. Ze toonde de bloeduitstortingen op haar benen. Alles wat Caitlin zag was een vrouw in fysiek verval op het einde van haar leven.

‘Is er een dokter bij je geweest?’

Haar moeder schudde haar hoofd en gaf aan dat ze onvoldoende middelen had om naar een dokter of een ziekenhuis te gaan. ‘De buurvrouw komt regelmatig bij me kijken en van haar krijg ik af en toe soep of iets anders te eten. Ik kan de deur niet uit om voedsel te kopen en ben afhankelijk van anderen. Een tijdje geleden kwamen de ouders van Namir me een pakket voedsel en spullen brengen. Daar heb ik lang mee kunnen doen, nu is het bijna op.’

Caitlins hart deed pijn bij deze verhalen. Haar hoofd ging direct aan het werk. Levensmiddelen waren hard nodig en haar moeder moest naar een ziekenhuis om onderzocht te worden. Ze wist inmiddels dat ze rechtstreeks naar een ziekenhuis kon gaan. Daar hoefde geen huisarts tussen te zitten. Ze keek haar moeder rustig aan.

‘Luister madar, ik ga nu eerst eten kopen en een maaltijd voor je maken. Ik haal alles in huis wat je nodig hebt. Het is nu te laat om naar een ziekenhuis te gaan. Morgen breng ik je erheen om je te laten onderzoeken. Ze moeten je opnemen en onderzoeken wat je mankeert. Misschien ben je alleen ondervoed of lijd je onder het gebrek aan regelmatige voeding. Ik weet het niet. Waarschijnlijk zullen we daarvoor naar Isfahan moeten gaan. Ik ga nu eerst boodschappen doen!’